

Perustiedot EY-prosessista

*Riitta ja Reino Hjerppe, Eurooppa yhden-
tyy. Vapokustannus. Helsinki 1992. 225 s.*

EY-kirjallisuuden tarjonnalla ei Suomessa tunnu olevan loppua. Se on luonnollista, koska Euroopan yhdentyminen on prosessi, jonka kiritaipalekin kestänee kuluvan vuosikymmenen loppuun. Osa kirjoista on käytännöllisiksi tarkoitettuja konsulttikirjoja, jotka olisivat voineet jäädä kirjoittamattakin ilman sanottavaa vahinkoa muille kuin tekijäin lompakoille. Osa kirjoista kommentoi EY-oikeutta. Esiteltävä kirja on luonteeltaan makrotaloudellista kuvausta ja pohdintaa.

Riitta ja Reino Hjerppe viettivät vuodet 1988—1991 Brysselissä. Finanssineuvoksen perheen näköalapaikka oli tiedonkeruun ja tulokinnasta käytyjen keskustelujen kannalta lähes ihanteellinen hyvän kirjan kirjoittamiselle. Kirjan lähdeluettelo sisältää tuoretta tietoa. Lähteiden painovuodet ulottuvat jopa esiteltävän kirjan painovuoteen saakka. Pääosa lähteistä on julkaistu 1980—90-lukujen vaihteessa. Vanhin lähdeoteos, *Bela Balassan* taloudellisen integraation teoria, edustaa 1960-luvun tietoa, mutta sekään ei ole vanhentunut.

Kirjassa on 16 lukua, joista luvut 2—4 ovat pääasiassa *Riitta Hjerppen* kirjoittamia ja muut *Reino Hjerppen* käsialaa. Riitta Hjerppen osuus, runsaat 40 sivua viimeksi kuluneen noin 200 vuoden ulkomaankaupan ja integraation vaiheiden esitystä, liittyy nyky-EY:n kuvaukseen saumattomasti ja tiiviisti.

Muu osa on päätöksenteon ja integraation sisällön kuvausta. Itse sisämarkkinaohjelma ja verotuksen harmonisointi ovat saaneet pisimmät kuvauksensa. Seuraavina ovat pituudessa luvut Sosiaalinen ulottuvuus, Kohti talous- ja rahaliittoa, Kilpailupolitiikka sekä Talouspolitiikan koordinointi. Yhteinen maatalouspolitiikka, integraation muut ulottuvuudet (ympäristö- ja kuluttajapolitiikka, tutkimuspolitiikka) sekä EY:n budjetti ovat kukin saaneet vain alle

10 sivun kuvauksen. On luonnollista, että tekijät eivät ekonomisteina ole sanottavasti käsitelleet EY:n ulko-, turvallisuus- ja puolustuspolitiikkaa.

Kirja ei edellytä informoituneen sanoma- ja aikakauslehtien lukijan perusvalmiuksia syvällisempiä perustietoja. Itse integraatioprosessin valmistelun ulkopuolelle jääneille tai jätetyille ekonomisteille Hjerppet tarjoavat ne faktat, joista tarvittavat tiedot on saatavissa.

Kirjan erityinen ansio on 15-sivuisessa hakemistossa, josta löytyvät tarpeelliset EY-käsitteet ja -määritelmät. Arvostelijalle jäi kirjasta kovin vähän hampaankoloon. Väittäisin kuitenkin, että sivulla 57 annettu selostus Suomen EEC-vapaakauppasopimuksen lykkäämisestä vuonna 1972 yliarvioi Suomen sisäpoliittisen kiistan ja varsinkin ei-BEC-liikkeen merkitystä. Minulla on asiasta jopa toisenlaista insidertietoa. Brysselissä olo on jossain määrin vieraannuttanut Hjerppet suomenkielen sanastosta. Solvenssisuhte (s. 92) on vakuutustermi; pankeissa käytetään asiasta termiä vakavaraisuussuhte. Turistivakuutus on suomeksi matka- ja matkatavaravakuutus. Tämä on maapähkinöitä (*peanuts*).

On järkevää, että Hjerppet pysyttelevät vain tehdyissä päätöksissä ja olemassaolevissa faktoissa. Kansantalouden ja taloushistorian tutkijat eivät voi lähteä tulevaisuuden politiikan ja instituutioiden mu-tu-arvailuun. Siitä rämäkkyyden puutteesta kirjaa on nimittäin moitittu.

Tämä kirja vanhenee epäilemättä nopeasti. Kukaan ei vielä tiedä, miten kaikille Maastrichtin päätöksille aikanaan vielä käy. Arvailu faktoihin sotkettuna ei kuitenkaan vanhenemista estä. Ne, jotka haluavat päästä sisälle EY-prosessiin noin vuodenvaihteen 1991/92 tasolta, tekevät viisaasti lukiessaan kirjan. Uutta tietoa tulee runsaasti, mutta jollekin vanhalle perustalle on uusi tieto rakennettava. Hjerppet ovat tehneet kelpo työn auttaessaan jatkon ymmärtämisen avautumista.

Jussi Linnamo